

Пастирський лист 2021 - 2022 років

Служити там, де живеш

СІМ'Я

Шановні родини,

Я звертаюся до вас так само, як і у своєму першому листі «Сімя в Церкві»: мені здається правильним, що в цей Рік сім'ї Папа Франциск запрошує нас відсвяткувати з нагоди п'ятої річниці своєї відмовлення під назвою « *Amoris laetitia* », « Радість кохання ».

Ось такі слова відкривають його твір і заслуговують на те, щоб його пам'ятали: « Радість любові, яка живе в сім'ях, - це також радість Церкви. ... Незважаючи на численні ознаки шлюбної кризи, бажання сім'ї залишається живим, особливо серед молоді, і спонукає Церкву. Як відповідь на це прагнення християнське повідомлення про сім'ю є справді доброю новиною ».

Проголошення Євангелія живить радість любові та сімейного життя, і це те, що ми завжди пропонуємо собі, особливо цього року: це місяць всієї Церкви, починаючи з самих сімей, разом зі священниками, дияконами, посвяченими особами. і до всього Божого Народу.

У найболючіші дні пандемії ми визнали і поділилися критерієм, що ми не хочемо ставати гаслом: «служити там, де живеш». Мені здається провидінням, що я зможу знову вказати це на цей рік, усвідомлюючи, що в сімейному житті відбувається унікальним і оригінальним чином, таємничим і чудовим, скромним і грандіозним.

Християнська спільнота, більшість якої складається з сімей, відчуває місію служіння сім'ї та життя, яке там відбувається, визнаючи та живлячи саме життя Ісуса, Розп'ятого та Воскреслого, який виявляється та втілюється у сімейній спільноті.

Біблійна ікона

Я медитував , на якому Слово може жити цю мету , і я відчував , що **гімн до благодійності** , в складі якого апостол Павло, часто проголошений в святкуванні шлюбу і обраного Франциском , як основний текст *Amoris Летиції* , може представляти найбільш плідне натхнення просвітити та жити наше служіння.

З першого листа до коринтян (1Кор 13,1-13)

Якби я розмовляв мовами людей та ангелів, але не мав любові, я був би схожий на бурхливу бронзу чи тарабан, що брякає.

І якби я мав дар пророцтва, якби я знав усі таємниці і мав усе знання, якби у мене було достатньо віри, щоб нести гори, але я не мав любові, я був би нікчемним.

І навіть якби я віддав увесь свій товар як їжу і передав своє тіло, щоб похвалитися цим, але я не мав любові, це не мало б для мене ніякої користі.

Милосердя великодушне, милосердя доброзичливе; вона не заздрить, вона не хвалиться, вона не роздувається від гордості, їй не бракує поваги, вона не шукає власних інтересів, вона не сердиться, вона не бере до уваги отримане зло, їй не подобається несправедливості, але вона радіє правді.

Всім вибачте, всі вірите, всі сподіваєтесь, все терпите.

Благодійність ніколи не закінчиться.

Пророцтва зникнуть, дар мов припиниться, а знання зникне. Дійсно, недосконало ми знаємо і недосконало пророкуємо. Але коли прийде ідеальне, недосконале зникне.

Коли я був дитиною, я говорив у дитинстві, я думав у дитинстві, міркував як дитина. Ставши чоловіком, я знищив те, що є в дитинстві.

Тепер ми бачимо заплутано, як у дзеркалі; тоді замість цього ми побачимось віч -на -віч. Тепер я знаю недосконало, але тоді я буду знати досконало, як мене теж знають.

Тож тепер ці три речі залишаються: віра, надія та милосердя. Але найбільше з усіх - це благодійність!

Є незліченні коментарі до цих слів, які перетинають століття і серця. Дозвольте мені поділитися з вами деякими резонансами, які я зібрав, прослухавши лекцію, яку отець Патріціо Рота Скалабріні прочитав священикам, зібраним на Асамблеї.

Гімн милосердям представляє кульмінацію важливого пастирського роздуму, який апостол Павло дає християнам спільноти Коринфа в Стародавній Греції над дарами Святого Духа. Виділивши їх і вказавши деякі критерії для їх визнання, вітаючи їх і даючи їх на благо всієї спільноти, апостол переповнює береги вдумливих міркувань, щоб піднести делікатні та потужні слова гімну на благодійність.

Часто ми вважаємо за краще замінити слово благодійність словом любов, в ім'я деформації, яку зазнала милосердя, ототожнюючи її зрештою з милостинею. Але саме цей термін розкриває оригінальність Божого одкровення, яке розширює серце і диво кохання. Насправді милосердя полягає в любові до самого Бога, який робить себе даром в особі Ісуса і передається нам через дію Святого Духа.

Любов, яка, безумовно, є пристрастю, дружбою, близькістю та поділом життя, але також вибором і щоденною чеснотою, стає все більшим і вічним даром у тій мірі, в якій вона вітає любов Бога, милосердя.

Це дар, який відповідає на два глибоких бажання. Перш за все, прагнення до стабільності, вічності, постійності. Ми хочемо побудувати те, що залишається з плином часу, що не споживається, що долає хиткість, непевність, непослідовність ... Милосердя залишається назавжди. Все минає: те, що залишається, надихається благодійністю. Благодійність ніколи не закінчиться.

Благодійність також відповідає прагненню влади: благодійність може все. Всім вибачте, всі вірите, всі сподіваєтесь, все терпите. Це сила, яка не розчавлює, але звільняє: милосердя звільняє любов.

Нам не важко побачити в цих словах не тільки надію кожної сім'ї, але й шлях, яким ця надія може стати у формі сімейного життя. Ми зможемо служити життю сім'ї та в сім'ї, якщо побажаємо та вітаємо дар Божий, який є милосердям, а це сам Христос: милосердя Боже.

Деякі пастирські критерії

Тепер я хотів би запропонувати вам критерії, які я вказав у торішньому Листі, намагаючись застосувати їх до сімейного життя

1. ЖИТТЯ НЕ ВТРАТИТЬСЯ: ВЕЛИЧЕЗНА СПАДЧИНА

Якби ми вирішили не витратити даремно хворобливий і підтримуючий досвід, пережитий під час пандемії, тим більше ми б не хотіли витратити багатство сімейного досвіду: хоча ми сумуємо про це і перш за все про те, що втратили, ми визнаємо спадщину, накопичену в те, що ми пожертвували та отримали за ці місяці.

Характеристика цієї спадщини не полягає в надзвичайних подіях, яскравих чи болючих, які знаменують життя майже всіх сімей. Скоріше, це питання визнання багатства повсякденного життя з жестами, словами, почуттями та переконаннями, які його характеризують і часто повторюються кожен день, не помічаючи цього.

Я хотів би, щоб наші парафії, що не були сторонніми від цього повсякденного виміру життя, були ще більш здатними визнавати цю сімейну спадщину і перш за все визнавати в ній присутність і дію Бога, Розп'ятого і Воскреслого Господа, Його Духа ...

Цей просвічений і співчутливий погляд живить диво, вдячність, надію, часто змішані зі стражданнями, пристрастю, молитвою, усвідомленням необхідності подати один одному руку не тільки у виняткові хвилини, але й у звичайній реальності.

2. МИ НИЧОГО НЕМОЖЕМО НАДАТИ ЗА ЗНИЖКУ

Пандемія виявила не тільки нашу крихкість, але й продовжує підживлювати поширену невизначеність та хиткість. Якщо ці почуття ризикують жити форми особистої та соціальної депресії, неконтрольованого, а іноді і насильницького

віталізму, образи та гніву, ми, як християни, хочемо інтерпретувати крихкість як сприятливу можливість відновити усвідомлення сенсу речей.

Навіть у родині ми не можемо сприймати нічого як належне: саме з цієї причини ми не хочемо змиритися зі смертю чи навіть переслідувати себе у пошуках нав'язливої безпеки. Скоріше йдеться про розпалювання вогню сенсу та цінності сімейного життя, стосунків, труднощів та радощів.

Повсякденне життя ризикує стати виснажливим, якщо цей вогонь, який по суті є коханням, не охоронятиметься і постійно за ним доглядати. Так само вірно, що сімейне повсякденне життя також піддається різким змінам: вони теж ризикують стати виснажливими, якщо "вогонь" не відродити.

У мене враження, що зробивши сім'ю приватною справою, це значно послабило її.

Вибір, який може зробити сім'я, - це подолати спокуси закриття та відкриття та прагнути до більш широкої належності, розвиваючи стосунки з іншими сім'ями та з різними населеними світами: це питання переходу від квартири до належності громади.

Християнська спільнота збирає дар сімейного життя, що робить таємницею Божої любові, спілкування з Ним та з іншими видимими та реальними: водночас вона пропонує дари Слова, Євхаристії та Таїнств для життя сім'я, суспільне життя під прапором безоплатності та милосердя, які абсолютно здатні нагодувати той вогонь, необхідний для того, щоб бути "вдома".

3. СЛУЖБИ ЖИТТЯ, ЩО БУДЕ ЖИТТЯ

Служити життю в сім'ї - це означати, що служіння є одним із критеріїв, за якими любов проявляється серед людей, які її формують.

Це не просто питання зробити свій внесок у життя кожного, організувати відповіді на прості або вимогливі потреби сім'ї, зробити внесок у свою роботу, допомогти один одному: це питання робити все це на благо, задоволення, радість, надія, яка не тільки наша, але яка зростає в нас, коли зростає для інших.

Служити в родині - означає разом насолоджуватися radoщами кожного і ділитися зусиллями і стражданнями кожного в той момент, коли він відзначається.

Служити життю в сім'ї - це виховувати вдячність за службу, яку пропонує кожен, особливо коли вона набуває самих повсякденних і, мабуть, скромних рис.

У світлі цього критерію я хотів би запропонувати вам розглянути стан, який набуває все більшого поширення: старість. Це дорогоцінний і водночас делікатний вік. Пандемія неблаганно і болісно виявила свою крихкість, притаманну самому життю.

Стан літніх людей нав'язався суспільству, яке характеризується зростанням старіння. Я не зупиняюся на необхідних соціальних заходах, які необхідно прийняти, на множині суб'єктів, які на території можуть представляти реакцію на ситуації, які представляються дуже по-різному, але я хотів би поділитися великою важливістю, яку надає піклування про літніх людей і разом із багатством, представленим їхньою присутністю.

Літні люди - це не лише одержувачі уваги та турботи, вони не лише джерело фінансової підтримки та допомоги у задоволенні потреб дітей, але й присутність, яка живить культуру та практику дарування.

Християнська спільнота являє собою бачення, історію, зобов'язання, яке складається як із свідчення людей похилого віку, так і з турботи про них. Я сподіваюся, що ця історія продовжиться, особливо позначена турботою про стосунки, особливо між різними поколіннями.

Папа Франциск наполягає на плідних стосунках між молодими та старими, нагадуючи, як турбота про коріння живить мрії та сподівання. Певним чином, давайте жити цю чутливість у більших громадах, щоб ніхто не залишився один.

Багатство способів обслуговування "в" сім'ї збільшується, коли ми приймаємо критерій служіння "сім'ї". Ми можемо побачити деякі ознаки цього напрямку з боку суспільства та інституцій, які його представляють.

Я хотів би висловити вдячність за всі організовані висловлювання, які сприяють суспільній цінності сім'ї, і особливо за ті, які визнають та пропонують заходи реагування на дві справжні надзвичайні ситуації: ті, що стосуються народження та освіти.

Разом із соціальними заходами йдеться про підтримку культурних, етичних та духовних умов, щоб виведення нових істот у світ та виховання їх до дорослої зрілості можна було визнати особистим, сімейним та суспільним благом.

Скорочення пологів та надзвичайна ситуація в освіті є не лише результатом нестачі коштів, а втомленим, ослабленим, замкнутим почуттям: саме на почуттях необхідно зблизитися, щоб вони могли підтримати ціннісні орієнтації зробити життя гідним і прекрасним. та виправдати зусилля, необхідні для їх реалізації.

Духовна спадщина християнської спільноти збагачує суспільну спадщину незамінних цінностей, щоб жити не тільки надію на життя, але й надію на життя. Оригінальні жести християнської спільноти (привітання Божого Слова, Євхаристії та Таїнств, братерство серед тих, хто його складає, привіт тих, хто з'являється, близькість до всіх), не тільки живлять віру, але вони живлять її генеративну силу для життя кожної, усіх і, звичайно, сімей.

У цьому контексті ми можемо уявити християнську спільноту як життєво важливий простір для сімейних спільнот, які можуть набувати найрізноманітніших форм.

4. ДОГЛЯД ЗА СТИЛОМ

Мета служіння життя вимагає послідовного стилю. Це питання привілейованості піклування про сімейні стосунки та стосунки між сім'ями. Це відносини, що мають оригінальні риси, здатні жити ширшу соціальність.

Характерною рисою сім'ї є спільнота життя та любові. Піклуватися про сімейні стосунки означає жити і бути свідками визнання незламної цінності кожної людини, просто за те, що вона є особистістю.

Якщо цей критерій знаходить фундаментальне «місце» в сім'ї, він водночас живить соціальну культуру, яка очевидно збагачується нею, саме для того, щоб зробити суспільство більш людським.

Піклування про стосунки формується у визнанні "зв'язків" не як меж, які завдають шкоди людині, а як умов, що підвищують її свободу та довіру.

Втома та погіршення стосунків, аж до форм неприпустимого насильства та насильства, не повинні позбавляти вимогливі стосунки сенсу та цінності, зв'язку, що є справжнім протитрутою від лютого та радикального самотності.

Саме ці переконання підтверджують вибір продовжувати, не даючи себе демотивувати через невдачі, методу діалогу, настільки необхідного для суспільного життя, але ще більше і насамперед для сімейного життя.

Нехай християнська спільнота буде скромною, але справжньою школою діалогу, де уроки сімейного життя та життя віри, що по суті є діалогом, зустрічаються добродібно.

5. НЕОБХІДНА КОНВЕРСІЯ

У минулорічному Листі я вказав у необхідній конверсії один із критеріїв, які виникли з досвіду пандемії. Навершення, яке я пропоную сім'ї та християнській спільноті, - це визнання.

Якщо ми постійно не згадуємо про це і, насамперед, не практикуємо його, ми ризикуємо зачати та оцінити життя парафії лише на основі відповідей, які ми реєструємо на пропозиції та ініціативи, які пропонує громада.

У той же час, якщо сама сім'я не приймає цей критерій, вона ризикує уявити себе лише плодом почуттів, відповідальності та особистих зобов'язань, ніби віра - це вимір,

який додається до сімейного життя, своєрідна старовинна прикраса, яка прикрашає Будинок.

Християнська спільнота повинна спочатку визнати і вказати на присутність Воскреслого та дію Духа в житті сім'ї та благословити Господа за цей дар.

Погляд спільноти висвітлить погляд самої сім'ї, щоб вона могла бачити у нескінченності подружніх та сімейних жестів, присутність Воскреслого Розп'яття та його Духа.

Я думаю, що, починаючи з цього погляду, сім'я зможе визнати дар християнської спільноти, подолавши спокуси вважати її інституцією, як будь-яка інша, і приймати інструментальне ставлення у стосунках із парафією.

Саме з цієї причини перехід до критерію розпізнавання супроводжується переходом до критерію зустрічі. Ми жили і живемо під прапором необхідного дистанціювання: якщо це один із заходів, спрямованих на стримування зарази, він не може бути прийнятий як основа суспільного, церковного та сімейного життя, яке живиться зустріччю.

Сім'я та Церква взаємно збагачують один одного досвідом особистих та спільних зустрічей та водночас багатством, яке впливає з неї на благо самої сім'ї, Церкви та суспільства.

"Зокрема, ми хотіли б популяризувати ту динаміку, яка починається з конкретного досвіду наших сімей, таких, якими вони є (достоїнства, обмеження, потенціал, крихкість), щоб ідентифікувати вже втілену дію Духа та супроводжувати цю дію через подорож розпізнавання, піднесення та очищення у світлі Слова Божого, навчання Церкви та свідчення самих сімей.

Це має призвести до створення або просування «процесу», який сприяє усвідомленню «суб'єктивності» сімей у житті християнської спільноти, щоб наповнити її тим стилем любові, що походить від Бога через таїнство шлюб і поширений у будь-яких стосунках. людські та церковні» (Занетті дон Еугенію).

Існує третій спосіб необхідного навернення: метод оцінки та просування суб'єктивності сім'ї на соціальному та церковному рівні.

Поширений та радикальний індивідуалізм відсторонює сім'ю від соціальних, економічних та культурних процесів, а потім вдається до них у надзвичайних ситуаціях, як це також сталося під час цієї пандемії.

Саме сім'ї повинні представляти себе як основу суспільного життя, і вони можуть це робити в тій мірі, в якій вони об'єднуються між собою. Скільки сімейних асоціацій виникло для задоволення конкретних потреб: необхідно, щоб це сталося не тільки з цієї причини, а й для більш широкого, представленого життям суспільства, яке неможливо уявити як суму індивідів, оскільки воно неминуче стають сумою чисел.

Християнська спільнота повинна віддавати перевагу цим формам і визнавати суб'єктивність сімей як багатство для самого християнського життя. Сім'я живе за власною ритуальністю, що складається з повторюваних жестів, вечірок, символів, знаків і звичок, виступів і суджень, спогадів і традицій, а також конкретного життєвого вибору та поведінки, які їх виражають.

Християнська спільнота може бути ініціативною, здатною запропонувати часто забуті жести, знаки та слова, які, з одного боку, живлять сімейне життя значеннями, натхненними Євангелієм, і водночас створюють глибокий поділ між життям громади та сімейним життям.

6. МОЛИТВА ТА БЛАГОДІЙНІСТЬ

Нарешті, я не можу забути про зв'язок між молитвою та милосердям у сім'ї та у суспільстві. Під час пандемії молитва у багатьох сім'ях розцвіла не від страху, а від глибшого усвідомлення дару взаємної любові та віри, яка його живить.

Молитва - це хліб любові в сім'ї, а спокійна і болюча любов - це необхідний супровід, щоб молитва не стала незначною і марною для життя тих, хто формує сім'ю.

Саме відхилення молитви та милосердя живить сімейне життя, не повернене до себе, а отже, піддане смертній слабкості, але вимальовує сімейну фізіономію, яка у стосунках з іншими сім'ями виражає здатність породжувати надію для християнської спільноти, для суспільства, для тих, хто залишається один і покинутий.

Християнська спільнота живе завдяки жестам любові, які здійснюються в сім'ях та сім'ях; вона збагачується сімейною молитвою і водночас ділиться з сім'ями потребою в молитві та красою життя, відзначеного милосердям.

Пастирські пропозиції

Я довіряю деякі пропозиції Єпархії в цілому, парафіям, церковним групам та сім'ям, щоб стиль братерської, гостинної та близької спільноти зміцнився.

Сімейний офіс, повний навичок та доступності, особливо зайнятий у цьому році, присвяченому сім'ї, на п'яту річницю листа Папи "Amoris laetitia". Я запрошую священників, посвячених осіб та мирян звернутися безпосередньо або через Інтернет до пропозицій Офісу, об'єднаних прекрасним зображенням: «Досягнення серця». Це буде той самий Офіс, який визначить і запропонує найкращі ініціативи з нагоди Всесвітньої зустрічі сімей, яка відбудеться у Римі з 22 по 26 червня 2022 року і яку Святий Отець бажає відчувати особливо на місцевому рівні.

Мережа єпархіальних консультантів, добре перевірених, надійних та розповсюджених по всій території, продовжує та розширює свою службу, особливо у сфері становлення, освіти та догляду за подружніми стосунками та стосунками між поколіннями, з особливою увагою до більш делікатних та постраждалих.

Територіальні церковні громади, незалежно від того, чи надали вони привілейовані екзистенційні землі родини, чи надали перевагу іншим сферам життя, характеризують свою діяльність навколо цього пастирського вибору.

На парафіяльному рівні, разом із багатьма пропозиціями, які передбачають співпрацю між громадою та сім'єю, я пропоную відновити обізнаність та підтримку багатьох дошкільних закладів, які стосуються наших парафій, усвідомлюючи, що це цінні можливості для встановлення значних стосунків, особливо з молодими родинами та бабусями та дідусями.

На сімейному рівні слід виховувати усвідомлення присутності та дії Господа у повсякденному житті та у стосунках, які складають сім'ю, приділяючи особливу увагу людям похилого віку та людям, які страждають від їхньої слабкості.

Не пропустіть повторного відкриття простої та спільної молитви, іноді виходячи зі свідчення, яке не є показовим, але переконане в індивідуальній молитві.

Я пропоную сім'ям не робити так, щоб у їхньому домі бракувало релігійного образу, і перш за все тексту Євангелія або, що ще краще, Біблії.

Я закликаю сім'ї за підтримки християнської спільноти пропагувати форми об'єднання, які представляють та зміцнюють їх як суб'єктів суспільного, економічного, культурного та церковного життя.

Висновки

Я розпочав своє пастирське паломництво і благословляю Господа та всі парафії, які відвідали разом з їх священниками, за багатство зустрічей. Він відновиться у жовтні, і я буду щасливий, що зможу зустрітися з родинами у простих випадках, які я запланував для цієї подорожі.

Італійська та вселенська церкви приймають нагальне запрошення Святого Отця прийняти все більш синодальне обличчя. Слово "синод" означає ходити разом. Ми чекаємо на вказівки, які прийдуть до нас, щоб все більше братися за цю фізіономію. Безумовно, життя сім'ї стає авторитетною школою, тому Церква стає дедалі більше синодальною спільнотою.

Я хотів би завершити цитатою, яка, хоча і не є строго кажучи, є поезією у своїй глибині, що викликає. Це ті гострі слова, які великий поет Еугеніо Монтале звертається до своєї дружини в момент її смерті.

Вони говорять про невичерпну принадність любовних стосунків чоловіка і жінки та про генеративну плодючість, якою володіють ці відносини і стають сім'єю.

«Я спустився вниз, даючи тобі руку, принаймні мільйон сходів
а тепер, коли вас немає, на кожному кроці порожнеча.

Незважаючи на це, наша довга подорож була короткою.

Моє все ще триває, і мені більше не потрібні випадковості,
застереження, пастки, скарни

тих, хто вірить, що реальність - це те, що ви бачите.

Я спустився на мільйон сходів, даючи тобі руку

не тому, що, мабуть, з чотирма очима ви бачите більше.

Я зійшов з тобою, бо знав, що ми з нас двох,

єдині справжні учні, хоч і такі похмурі, були твоїми ».

+ Франциск, єпископ

26 серпня 2021 року - урочистість Святого Алессандро

Значок

Обрана ікона відома як "Трійця Рубльова".

Три «ангели» сидять за столом у домі Авраама і Сари, який на задньому плані зображений як гостинний дім, як скеля цінностей, як генеративний паросток. Саме в Божій родині вітаються вдома, коли Авраам і Сара отримують добру новину, євангелію про народження дитини.

З нагоди цього листа я хотів би поділитися дуже особливою деталлю. Проводячи лінію всередині фігур навколо столу, сприймається форма чаші: це горизонт спілкування Божої любові, з якої ми створені за образом і подобою. Ця чаша запрошує нас жити там, де відбувається життя, навіть і перш за все, коли Життя є життям Бога.

Чаші насправді немає, але вона складається, відкриваючи простір, тобто пропонуючи кожному своє місце, щоб сидіти в дитинстві за столом у домі сім'ї Божої. Це перспектива надії нашої віри та нашої любові, так само те, що ми сповідуємо у спільноті євхаристійної церемонії, такий і стиль наших сімей як «домашні церкви».

Поріг будинку - це школа і навчальний майданчик для відносин, адже це місце зустрічі та вірності, яке, як хліб насущний, «робить священним» кожен жест, навіть найочевидніший, навіть найважчий. Саме якість цієї любові робить чаші нашими узами, робить наше сидіння за столом у родині божественним, наповнюючи наше життя Богом, саме там, де відбувається життя.